

TA BIẾT TÌM ĐÂU MỘT TÂM LÒNG?

(Tự Truyện 29)

Cứ mỗi khi nghe TNH nói về việc ra đi là tôi lại thấy nhói tim đến chẳng làm gì được. Như buổi sáng **Thứ Bảy ngày 10/2/1996**, TNH đột nhiên báo cho hay:

"Qua Tết Nguyên Đán hay trễ lắm là đầu tháng 3, bố phải đi Pennsylvania cho kịp nhận cái *job* trong hãng ông Lợi, nếu không thì mất."

Vậy là tôi không sao tiếp tục dạy nốt đũa học trò cuối cùng.

[Tám năm trước, khi mới thành hôn với TNH, tôi có quen biết anh Bùi Công, cùng ở chung trong tòa nhà đường Số Hai, là người nổi tiếng luận tử vi rất hay. Hằng ngày anh vẫn nhìn thấy tôi ngồi đánh type-setting trong nhà in Gapdi. Một bữa anh bỗng nói: "Tôi dám chắc chị không phải là người được sinh ra để sống một cuộc đời đơn giản, ngày kiếm ba cọc ba đồng như hiện tại. Trong quá khứ chị đã khác và cả tương lai sẽ còn khác nhiều hơn nữa."

Tôi cười: "Khác theo chiều đi lên hay đi xuống?"

Anh kêu to: "Đi lên chứ! Nhưng bởi vì chị thuộc mẫu người 'càng cao danh vọng càng đầy gian nan' nên tôi xin khuyên, nếu chị cứ mãi chịu ngồi trong bóng tối thế này, tâm hồn chị sẽ được thanh thản."]

Nhớ lại chuyện cũ, tôi bèn đem lá số tử vi của TNH nhờ anh luận. Liếc qua lá số, anh Công nói ngay:

"Ông Hoàng không đi đâu đâu. *Thiên Mã* ở *Hợi* là *Cùng Đố Mã*, lại mạng *Hỏa* thì đi vào đâu cho được?"

Rồi anh khẳng định rằng không thấy có sự bỏ nhau vĩnh viễn. Lại thêm, nếu ra đi, TNH hẳn đã muốn đi từ năm nay, nhất là trong tháng *Chạp*, nhưng không được. Anh giải thích, sở dĩ TNH nói nhiều đến sự bỏ đi là bởi *cung Hợi* có đóng hai sao *Điếu Khách* và *Thiên Mã*. Chỉ vài ngày nữa, sang đầu năm mới, *Tiểu hạn* rơi vào *Thái Âm* hãm *địa* thì tính tình sẽ đằm lại.

Anh Công bảo:

"Cái nợ vợ chồng chưa dứt, trong hai năm sắp tới gia đạo rất lủng củng, chị nên kiên nhẫn nhẹ nhàng để khai thông những ứ đọng của ảnh, may nhờ vậy mà qua. Nếu không chỉ có chị là người khổ hơn ai hết."

[19 năm sau, tháng 3/2015, viết lại đoạn này mới thấy rõ ràng lời luận giải của anh Công ngày đó rất đúng. Những điều đã quên từ lâu lắm, giờ đọc lại bỗng thấy như vẽ hình mòn một từng sự việc xảy ra trước mắt:

1/ Cuối tháng 3/1996, TNH bỏ đi.

2/ Được hai tháng, TNH xin trở về. Tôi bằng lòng. Ngày Chủ nhật 16/6/1996, tôi và Âu Cơ bay qua Pennsylvania đón TNH cùng trở về San Jose.

3/ Ở trong nhà chưa được bao lâu, TNH lại dọn ra thuê phòng ở riêng cũng ngay tại San Jose. Hằng ngày chúng tôi vẫn gặp nhau khi TNH đưa hay đón Âu Cơ về từ trường học, nhưng tình cảm giữa hai người cực kỳ rối loạn. Thời gian này TNH xin vào làm việc cho một công ty chuyên bán valise du lịch gần phi trường San Jose.

[Ở đây phải thêm vào một chi tiết quan trọng:

Khi đã khám phá ra mọi chuyện đan díu, --thời gian gần Noel 1995-- rồi sau một tuần lễ tha thứ và hòa hợp, tôi bằng lòng để TNH đi DC 5 ngày (**đầu tháng 1/1996**). Nào ngờ trong 5 ngày kia, ở nhà, bỗng nhận của ai đó (nghĩ là của Từ Hiếu Côn) gửi đến địa chỉ tôi một bản copy lá thư do chính tay TNH viết chuyển bằng máy Fax qua cho bà kia, lời lẽ vừa hạ cấp dâm đãng vừa âu yếm đủ đôn (!), đồng thời có kèm cái note của ai đó rằng: "*Tôi báo cho chị hay chồng chị đang hẹn hò du hí bên DC với bà vợ ông Vĩnh Kham.*"

Tôi đọc mà thấy vô cùng lợm giọng, nên copy lá thư và cả cái note thành hai bản, gửi cho chị Lê Uyên ở Nam Cali, và chị Kim vợ ông Lợi (anh ruột TNH ở Pennsylvania). Đọc xong, cả hai chị đều gọi sang tôi với cùng luận điệu thẳng thốt. Nhất là chị Lê Uyên, la lớn trong điện thoại: "*Em ơi! Em đúng là một Thánh nữ mới chịu nổi một lá thư như vậy! Nếu là chị, chị xé xác cả TNH lẫn con kia thôi!*"

Sau khi TNH xin trở về **lần thứ nhất, ngày 16/6/1996**, tôi đưa lá thư ra cho TNH thấy, và nói: "*Em nghĩ, đã hòa hợp rồi thì mình nên quên tất cả chuyện cũ.*" Xong tự tay tôi châm lửa đốt lá thư trước mặt TNH.]

4/ Tâm tình rách nát, tháng 5/1997, tôi bèn cùng Âu Cơ về VN hai tháng. Chính TNH đưa chúng tôi đi và đón từ phi trường San Francisco.

5/ Tháng 8/1997 trở về Mỹ, tôi bị buộc phải dọn ra khỏi căn nhà đường Số Hai & William nay sắp bán cho chủ mới.

6/ Thời gian này TNH cũng giúp một tay tìm nhà khác, và **cuối tháng 10/1997**, gia đình tôi (trừ TNH) chính thức dọn sang căn 849 N. 2nd ở hiện nay.

7/ Cũng thời gian này, TNH nằng nặc đòi ly dị và tự đưa đơn ra luật sư. Tờ đơn thứ nhất gửi đến bằng Bưu điện, bị tôi xé phăng thành hai ba mảnh, rồi gọi xi và TNH, xong nói: "*Bố cứ việc tự do sống theo ý bố, nhưng xin đừng ly dị, sợ ảnh hưởng xấu tới tâm hồn Âu Cơ.*" TNH KHÔNG đồng ý.

[Cũng chị Lê Uyên thời gian này có lần gọi tôi, nói: "*Em ơi, em có biết bên ngoài em nổi tiếng là một nhà văn rất thành thật hay không? Cái gì*

em viết xuống, độc giả cũng đều tin ngay mà không thắc mắc." Tôi tỏ ra không hiểu thì chị cười khằng khặc qua điện thoại: "Ví dụ như chị KHÔNG đi ăn cướp mà em viết là chị CÓ đi ăn cướp thì người ta vẫn tin vì tính chất thành thật nổi tiếng của em. Vậy tại sao em không vạch ra cho thiên hạ thấy mọi sự thật dơ bẩn về TNH và con nhỏ đó? Em có tài viết lắm mà!" Tôi đáp buồn rầu: "Dù sự thật nào thì cũng là chuyện cá nhân TNH, làm sao em viết? Và lại, em không muốn cây viết và giòng văn của em sẽ bị bẩn theo cái sự thật kia."]

8/ Ngày 14/8/1997, tờ đơn thứ hai đưa đến bằng certify mail buộc tôi phải ký nhận. Cùng ngày hôm ấy, luật sư Brent Jorgenson, người bạn nhạc sĩ trống, tìm đến thăm. Khi hay ra chuyện, Brent khuyên tôi phải ký nếu không sẽ mất nhiều quyền lợi, luôn cả quyền nuôi con. Tôi hoảng sợ nên bằng lòng; chính Brent điền giùm đơn cho.

9/ Ngày 15/8/1997, từ lâu hai, tôi đem tờ đơn xuống bỏ vào thùng thư, trong bụng nghĩ: "Thường người đưa thư đến rất đúng giờ lúc 12 trưa. Bây giờ đã 1 giờ chiều, nếu anh ta ĐÃ ĐI RỒI thì có nghĩa cái nợ vợ chồng vẫn chưa dứt." Nào dè khi xuống đến cửa thì người đưa thư cũng vừa từ bên kia đường tiến sang nhận lá đơn trên tay tôi. Vừa lúc ấy, nghe tiếng điện thoại trên lầu reo ỳnh ỏi, kéo dài đến hàng chục tiếng chưa dứt. Sau khi đã xong cái thư, tôi trở lên vừa chụp kịp điện thoại thì nghe tiếng TNH bên kia đầu giây: "Bố đã suy nghĩ kỹ những lời em nói và đồng ý: BỐ SẼ RÚT LẠI LÁ ĐƠN LY DỊ. Còn phân bố và em sống sao là tùy ý mỗi người." Tôi buồn bã đáp: "Muộn rồi bố ạ. Cái đơn, người đưa thư đã đến lấy đi." (Mãi thời gian sau mới biết, trong khi dọn ra riêng, TNH vẫn liên lạc mật thiết với người đàn bà ở Virginia, **xin trở về cùng bà**. Điều kiện bà ta buộc TNH là **PHÁI LY DỊ VỚI TÔI**.)

10/ Đúng sáu tháng sau kể từ 15/8/1997 ký đơn, cộng thêm 1 ngày, sự ly dị hoàn tất theo luật California. (Định mệnh thay! Ngày chính thức chia tay là 15/2/1998, cũng là ngày cưới cách đây 8 năm của tôi và TNH).

11/ Ngày 16/2/1998, TNH chính thức bỏ đi sang Virginia sống cùng bà kia. Nghe Trần Công Lân kể lại thì TNH và bà kia có làm đám cưới rình rang sau đó.

12/ Khoảng tháng 4/1998, một hôm tôi bỗng nhận cú phone TNH gọi, xin trở về lần nữa. Tôi hỏi bấy lâu TNH ở đâu, thì nghe đáp: "Ở với hai bà chị bên Pennsylvania."

Trong ý hướng xin trở về, TNH kể lẽ nhiều nỗi nhớ thương, giọng rất xúc động. Và nhấn mạnh: "Hai lý do chính để bố muốn trở về: Một, có ra ngoài rồi mới thấy bố và em không thể sống xa nhau bởi vì cây viết chúng mình gắn chặt vào nhau mới tạo nên sức mạnh. (Nghe câu ấy, tôi cười nhẹ!) Hai, bây giờ Âu Cơ còn nhỏ, cần bố mà bố không ở cạnh, mai kia nó khôn lớn, có muốn gắn nó cũng chẳng cho. Bố rất nhớ nó."

13/ Vì lý do thứ hai mà tôi bằng lòng cho TNH trở về lần nữa, bảo rằng ngày July 4/1998 sắp tới tôi sẽ cho ra mắt Một Truyện Dài Không Có Tên II, nếu có mặt TNH trong buổi ấy thì rất tốt." TNH đồng ý sẽ đáp máy bay về ngày July 3/1998, rồi dặn là sẽ gửi trước về nhà tôi tất cả các thùng hành lý bằng UPS.

14/ Ngày July 1/1998, chừng một chục thùng hành lý đến. Tôi và Âu Cơ ỉ ạch kéo vào, dồn trong một góc, định bụng làm cho sạch cái sân dành cho buổi ra mắt sách sắp tới. Nào dè khi nhìn vào các cái nhãn dán trên thùng do UPS đóng dấu thì thấy đề nơi gửi là Virginia. Tò mò bóc một tấm nhãn UPS lên xem lại thấy bên dưới có nét chữ TNH dán đề địa chỉ Pennsylvania, nhà ông Lợi!

Trái tim lạnh ngắt trước sự dối lừa hiện tại, tôi gọi qua cho chị Lợi thì hay rằng bấy lâu TNH KHÔNG HỀ ở Pennsyl- vania mà là ở Virginia. Chị khuyên tôi: "Em cứ bình tĩnh xem hấn còn dối gian hay đóng kịch đến chừng nào."

15/ Ngày July 3/1998, tôi và Âu Cơ cùng hai văn hữu ra phi trường San Jose đón TNH. TNH xuất hiện với cái đầu cạo trọc. Lòng tôi giá băng, cố tránh mắt nhìn về phía TNH.

16/ Cảm giác giá băng này kéo dài qua đến hôm sau **July 4/1998** có buổi ra mắt sách. Tôi cứ tránh né không muốn đứng gần TNH, không dám để đụng chạm dù rất nhỏ vào da thịt TNH, trong lòng ứ đầy một nỗi lạnh lẽo.

17/ Sáng kế tiếp, July 5/1998, trong khi TNH đưa Âu Cơ đi ăn sáng thì ở nhà tôi nhận cú phone của một người đàn ông xa lạ, xưng tên là Nữu, chủ nhiệm một tờ báo ở Virginia. Cuộc đối thoại như sau:

"A lô! Có thể cho tôi gặp anh TNH?"

"TNH đưa con gái đi ăn sáng. Anh có cần gì hấn, tôi nói lại giùm cho."

"Vậy đây có phải là chị TTBG?"

"Vâng, đúng tôi, BG."

"A! Hân hạnh biết chị. Tôi gọi để xin lỗi anh TNH. Nhưng thôi, xin nói qua chị cũng được. (Và anh chàng huyền thiên). Thú thật với chị, tôi là một chủ báo nhưng vì tin tưởng anh em viết bài nên rất ít khi đọc trước các bài anh em viết. Nào dè, nhân có bài Trần Công Lân viết gọi cái tiệm hoa của bà vợ anh TNH là một ổ điểm, bà ta và anh TNH gọi đến chửi rửa hăm he tôi đủ điều. Tôi đành phải hết lời xin lỗi. Một bữa, có dịp đi ngang tiệm hoa của bà, tôi nghĩ bụng: 'Đã là anh em văn nghệ với nhau thì bây giờ mình vào xin lỗi ngay tận mặt hai người tốt hơn.'

Nhưng chị BG có biết, khi tôi bước vào thì thấy một cảnh tượng rất khá ó đang bày ra trước mắt. Trên ghé salon dùng để khách ngồi chờ mua hoa, bà kia ăn mặc rất hờ hang, ngồi gác cả hai chân lên đùi anh TNH. Và chị BG biết, lúc tôi ngỏ lời xin lỗi thì hai người vẫn nguyên trạng cũ, mặt kênh kiệu mà chẳng hề mời tôi ngồi lấy một tiếng. Tôi cứ đứng như thế khoảng năm phút, nói lời xin lỗi, xong bỏ đi. Từ đó, có ai hỏi tôi nghĩ sao về vợ chồng TNH thì tôi luôn luôn trả lời: 'Đó là một cặp vợ chồng thất giáo'. Xin lỗi chị BG, lúc ấy tôi cứ ngỡ bà kia là vợ chính thức của anh TNH. Cho mãi đến hôm qua, Trần Công Lân đưa cho cuốn Một Truyện Dài Không Có Tên tập II chị gửi, nói với tôi: 'Nếu muốn biết về TNH thì nên đọc cuốn này.' Thế là tôi đọc nó từ 10 giờ đêm qua cho tới bây giờ, đọc xong thấy xấu hổ quá trong cái nhìn hoàn toàn sai lệch về anh TNH nên gọi qua cốt ý xin lỗi anh ấy."

Tôi cười qua điện thoại:

"Xin có hai điều nói với anh. Thứ nhất, anh chẳng cần xin lỗi TNH làm chi bởi vì nếu như tôi mà ở vào hoàn cảnh anh lúc đó, đứng cả đến năm phút mà chẳng được ai mời ngồi một tiếng, thì tôi cũng nghĩ như anh đã nghĩ về họ vậy. Thứ hai: Tôi xác nhận lời Trần Công Lân là đúng về TNH, nhưng ở đây, phải mình định với anh rằng TNH trong sách là TNH của thời gian sống với TTBG. Chứ TNH của thời điểm bây giờ, tôi chẳng dám xác nhận đâu."

Câu chuyện đẩy đưa hồi lâu, qua lời nói cho thấy anh chàng Nữu rất vị nể tôi, nên đưa ra những lời khuyên nhỏ nhẹ trong việc cho phép TNH quay về. Anh ta nói: "Anh ấy đã hồi tâm thì chị nên mở rộng tâm lòng cho anh ấy. TNH là một người có tài và chỉ sự rộng lượng của chị mới làm nảy nở nhiều hơn cái tài của anh thôi." v.v.. và ..v.v..

Khi TNH và Âu Cơ trở về, tôi xin gặp riêng TNH, kể cho nghe câu chuyện anh chàng Nữu, rồi kết luận: "Xa em rồi, bố sống thế nào là quyền của bố. Chỉ xin từ nay đã trở về thì đừng bao giờ để những tiếng không tốt đưa đến tai Âu Cơ làm tổn thương tâm hồn nó, tội nghiệp. Riêng em, khi biết ra hết những gì dối trá bấy lâu, em rất thất vọng. Tuy nhiên trên phương diện lương tâm, muốn cho những ngày ấu thơ của Âu Cơ có đầy đủ tình cha và mẹ thì em sẵn sàng bắt tay làm lại tất cả cùng với bố. Còn trên phương diện trái tim, muốn cho được lành lặn, em phải cần có thời gian".

TNH không trả lời nhưng qua ngày kế tiếp, dọn ngay ra khỏi nhà tôi. Cho tới tận về sau, không trở về nữa...]

Sự giải đáp của anh Công vừa khiến bùng lên trong óc ý muốn giữ TNH, lại cũng làm tôi sợ hãi nghĩ ngay đến một cuộc chịu đựng ròng rã kéo dài hai năm trước mặt. Tôi biết, nếu từ nay còn sống bên nhau, **tôi sẽ còn phải đau khổ rất nhiều** theo những nguyên nhân khác biệt: *sự đam mê làm việc của tôi, sự cảm lạnh ghê rợn của TNH, sự đổ vỡ giữa Vân San và TNH không cách chi hàn gắn, sự mất lòng tin trong chính trái tim tôi, sự ngoại tình nơi TNH vẫn còn có thể xảy ra một lần khác nữa...*

Trên chiều hướng đối nghịch này, thật lòng mà viết, tôi nhận rằng *cái áo cô đơn khoác vào người có lẽ hợp và nhẹ nhàng hơn cuộc sống lứa đôi đầy chịu đựng khổ đau.*

Anh Công cũng nói vào **năm Dần 1998**, mọi việc sẽ biến chuyển. Anh không xác định rõ biến chuyển tốt hay xấu, chỉ khuyên một câu: "*Tất cả đều do ở chị.*"

Trong óc sao đột nhiên nghĩ đến điều tự sát vào năm Dần ấy. Ý nghĩ tự sát bấy lâu chìm sâu trong tiềm thức, nay lù lù lộ mặt trở lại. Bấy lâu, nghĩ rằng cuộc đời tôi gắn liền vào nghệ thuật, trước là âm nhạc, sau văn chương, tạo cho tôi ý nghĩ: "*Cuộc sống đáng giá hơn cái chết*". Nhận biết **sự hiện hữu của tôi trong đời chỉ "có ý nghĩa thật sự"** thời gian sáu năm khởi đi từ cuối 1989 bắt đầu viết Nước Chảy Qua Cầu (dù cũng chính sau khi bản văn ấy chào đời, tình

trạng sống của tôi và TNH không ngót bị bủa vây bởi những biến động dồn dập). Tôi nghĩ mình đã **đi đúng đường** chỉ định bởi định mệnh, nên dang hiến trọn sáu năm qua cho cây viết và mối mê đắm văn chương.

Nhưng buổi chiều nay, **một giây thật ngắn, niềm tin về một thứ định mệnh nghiệt ngã trở lại khiến tôi sợ hãi**¹. Đồng thời văn chương nghệ thuật đâm trở nên vô nghĩa. Tôi không biết mình đang đi tìm cái gì khi trên hết, **phải viết rằng tôi rất kinh sợ nỗi đau khổ gần như bao giờ cũng phải đón nhận trong đời sống**. Những khi rơi vào trạng thái suy sụp tinh thần ấy, tôi chỉ nghĩ đến cái chết như một sự giải thoát êm đềm.

[Có lần tôi đùa, nói với Lê Duy Linh:

"Tôi thấy cuộc sống của tôi có giá trị hơn của anh. Tại sao? Bởi vì suốt 40 năm, những cái gì được cha mẹ cho học hỏi, tôi đều đem chia sẻ lại cùng kẻ khác. Trên mặt âm nhạc, tôi truyền cho lớp học trò cái Biết đã gần 30 năm dùi mài luyện tập; về mặt văn chương, tôi gom góp mấy chục năm Đọc Sách trình bày cùng độc giả qua những tác phẩm đã chào đời. Riêng anh, những hiểu biết của anh chỉ được anh khư khư ôm giữ một mình trong ích kỷ. Tháng hoặc có người bạn hiếm hoi nào --như tôi-- được anh quý trọng, anh mới nhìn cho nghe chút ít văn chương triết học trong cái kho hiểu biết của anh."]

Bây giờ lại nghĩ rằng mình SAI. Không sai vì sự dang hiến tâm hồn và cả đời sống cho nghệ thuật, mà sai bởi **"ý nghĩ tin rằng Định Mệnh đã buông tha cho mọi nỗi đau khổ nếu tôi chọn đi con đường nó đòi hỏi."**

Không! Không bao giờ Định Mệnh buông tha đâu tôi có cầu van chùng nào chẳng nữa. Dấu hấn cô-đơn-đau-khổ đã đóng sâu trên trán, có đánh phấn tô son bao nhiêu cũng chẳng thể làm cho biến mất đi.

Giờ đây phải viết thật rằng tôi sợ hãi nỗi cô đơn từng ném trái quá dài từ trước. **Nhất là cô đơn bên cạnh những con người không thấu hiểu được** sự sâu đậm ngàn nào của nó trong trái tim tôi. Trước nay, với mọi người, tôi vẫn tỏ nên là một kẻ rất yêu cuộc sống. Mà thật chỉ riêng tôi mới biết một điều vẫn bám sâu trong tâm thức nhiều năm không dứt: **"Tôi sẵn sàng từ bỏ cuộc sống KHÔNG PHẢI vì không yêu nó, mà bởi CHÍNH VÌ QUÁ YÊU NÓ, tôi ưa thích chọn cho mình sự từ bỏ mà thôi."**

□

---

¹ (Note: Feb. 25/2016).

Đây cũng là ý nghĩ lại trở về đêm qua, Feb. 24/2016, làm sợ hãi đến độ phải dùng đến 3 viên thuốc ngủ mới khiến mê đi trí não được.